

קרב ללב

בס"ד עבודת ה' ברוח חסידיית

גליון מורחב
שבועות

גליון 75 | חג השבועות תשע"ה

8 כלי נגינה שלא ראיתם, צבעים וצורות מעולמות אחרים - תהלים בכל החושים לרגל הילולת דוד המלך

8

4 "וכשנגע התחיל לרעוד, ואחז בשולחן שהיה שם וגם השולחן התחיל לרעוד עמו" סיפורי הבעל שם טוב לרגל יום ההילולא שלו

4

3 "מי יעזור לי להפנים את המילים האלה עמוק אל ליבי ולנצור אותם בכל עת" אביתר בנאי

3

2 איזה הגיון יש בלב? איזה לב יש בהגיון? סדרה חדשה! הגיון לבי על התפילה / משה שילת

2

מתכוננים לחג השבועות
עם חסידות ברסלב, גור,
חב"ד ואיז'ביצא! עמודים 10-13

חג הביקורים
לפעמים הדברים הכי פשוטים מעניקים לנו הכי הרבה משמעות!

קרוב ללב
החיבור שנוגע בכולנו

אלפי משפחות בארץ מחוללות שינוי בקירוב לבבות וקופצות בחגים לבקר את השכנים עם מתנה ערכית של "קרוב ללב". לא תצטרפו?

מצטרפים ← מקבלים ← קופצים ← מתקרבים
במוקד הטלפוני | ערכת חג לחלקה | לשכנים שפחות מכירים | יחד ללב היהודי

להצטרפות: 072-2280426

קרוב ללב

החיבור שנוגע בכולנו

מצוות

המצוות הן הביטוי המעשי של ההבנה והרגש. בלעדיתהן חסר העיקר מן הספר מכיוון שאנחנו חיים בעולם הזה שהוא בתכל'ס עולם של מעשים ולא של רגשות. בחסדו הגדול, נתן לנו הקדוש ברוך הוא תרי"ג מצוות להתחבר איתו במעשים. פשוט - לעשות את מה שהוא רוצה. זה נדמה כהתעסקות נמוכה יותר מלימוד תורה ותפילה, אבל האמת היא שקיום המצוות המעשי הוא גבוה יותר מבחינה זו שאנחנו עושים את מה שכורא העולם מבקש, וזוכים לשנות את העולם ולהפוך אותו לדידה לה' יתברך. המצוות עושות את העבודה.

בסדרה שנתחיל מגיליון זה נתעסק בעזרת ה' בעמוד התפילה. ננסה לפתוח את הלב לעבודת ה' השייכת ללב, וכשהוא יהיה פתוח אין ספק שנלמד יותר תורה ונקיים יותר מצוות. אנא אבינו שבשמיים, ראה רצוננו לעשות רצונך, ראה כמה אנו משתוקקים להצליח לשפוך נפשנו לפניך בהתלהבות ובפנימיות, ביראה ובהבה. אנא, הצליח דרכנו.

"בלימוד תורה מרגיש יהודי" עצמו כתלמיד בפני רבו, ובתפילה - ככן אצל אביו"

(הרבי הרי"צ, היום יום כ"ו תמוז)

הגיון לבי

שלושה קווים

| משה שילת |

אלינו מלמעלה למטה; אנו מנסים להבין את דבר ה' שניתן לנו ב"מתן תורה".

תפילה

לעומת התורה שהיא עבודת המוח, התפילה היא עבודת הלב: "ולעבדו ככל לבבכם - איזוהי עבודה שבלב זו תפילה". הזמן המיוחד לעורר את אהבת ה' ויראתו, שתי המצוות היסודיות כל-כך, הוא בזמן התפילה. אז פותחים את הלב ומכוח פתיחה זו עובדים את ה' כל היום ומחוברים אליו. התפילה היא עבודה של "מלמטה למעלה" והיא "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה". לעומת התורה שיורדת אלינו מלמעלה, בתפילה צריך לעלות אט אט עד השמים.

האדם הוא עולם קטן. בינינו כל אחד יודע, מה שכל אחד יודע רק על עצמו, כמה שהוא עולם, עולם ומלואו. והעולם הקטן הזה, כמו גם העולם הגדול, עומד על שלושה דברים. שלושת הדברים הם שלושת סוגי עבודת ה' שלנו, תורה, תפילה ("עבודה"), ומצוות (פעמים רבות שהביטוי "גמילות חסדים" מכוון לכלל המצוות). גם התורה והתפילה הן מצוות, אבל הן שונות מכל שאר המצוות בכך שהן "קר" שלם שעומד בפני עצמו בקשר בינינו לבין ה'.

שלושת הסוגים האלו הם החלוקה הכללית ביותר של עבודת ה' וחיבים לעסוק בשלושתם, כי כל אחד מביא לידי גילוי צד אחר והכרחי בקשר בינינו לבין ה', ורק בשלושתם יחד אנו עובדים את ה' בשלמות.

על הפסוק "פרה בשלום נפשי" אמרו חז"ל ש"כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור, מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני מבין אומות העולם" (ברכות ה, א). דווקא שלושת הקווים האלו יחד מביאים לגילוי של ה' בעולם.

תורה

התורה היא חכמתו של ה'. עיקרה של התורה הוא ההבנה שלה. בלימוד תורה האדם מקשר את שכלו, שהוא הדבר העיקרי והחשוב אצל האדם, מותרו מן הבהמה, בשכלו של הקדוש ברוך הוא ונוצרת ביניהם אחדות מופלאה. לימוד התורה הוא התעסקות בדבר שיורד

עשרת הדברות לאמהות

"כבד את אביך ואת אמך" - כבדי את הורייך והורי בעלך, ותהיי דוגמה לכבוד הזולת. כך ילמד הילד שיש סדר היררכי של זקנים, הורים וילדים ואחד מכבד את השני.

למעשה: למדי את ילדך לקבל מרות, הדגישי את מדת קבלת העול.

"לא תרצח" - שמרי על פרטיותו וכבודו של ילדך, "המלביץ פני חברו ברבים כאלו שופך דמים".

למעשה: אל תספרי את סודותיו, חכמותיו והישגיו ללא רשותו.

"לא תגנוב" - אל תגנבי את אישיותו, שנות ילדותו ואת דמיונו. קבלי את ילדך כמו שהוא, אל תשווי אותו לאחרים.

למעשה: תני לו לשחק, לדמיין ולחלום, תני לילד להיות שונה ויצירתי.

"לא תנאף" - תהי נאמנה לביתך. צניעות בבית היא יסוד ליראת שמים. דאגי לשלום הבית ולטהרתו.

למעשה: חינוך הילד מתחיל בטהרת המשפחה.

"לא תענה ברעך עד שקר" - אל תבטיחי הבטחות שוא ואל תאיימי איומים ריקים. האמת היא נצחית. חנכי לאמת, לא משקרים לילדים. היי עקבית.

למעשה: היי דוגמה אמיתית לדרישות שלך.

"לא תחמוד" - הרשא שלנו הוא הכי ירוק בעולם. ילדים צריכים להרגיש בטחון שהבית והמשפחה שלהם הם "שווים".

למעשה: היי שמחה בבית שבנית, העבירי את השמחה והביטחון לילדים שלא יקנאו בביתם אחרים.

"אנכי ה' אלקיך" - אני האמא של ילדיי. בסיס ויסוד חיובי המדגיש את עוצמת האחריות של ההורות. ה' בחר בי להיות האמא של ילדיי. בלדתם נעשיתי שותפה למעשה הבריאה.

למעשה: את האמא הכי טובה לילדך.

"לא יהיה לך אלוקים אחרים על פני" - אל תאמיני באילילים "עדכניים". אל תתני להם מקום בחינוך הילדים שלך ואל תרגישי רע עם זה. זה מפריע לשמחת החיים.

למעשה: אל תתני לאחרים להתערב בחינוך הכשר והטהור שאת מאמינה בו. לא כל דבר נאור וחדש הוא חינוכי.

"לא תשא את שם ה' אלוקיך לשוא" - ילד יכול להיות לפעמים נוח ולפעמים קשה. תיג וקטלוג מגבילים אותו לתנועה אחת. אל תדביקי לו כינוי שוא - "הוא העצלן שלי", "הוא החכם שלי", זה לא אמיתי ולא חיובי.

אל תשאי את שם הילד שלך בחוסר כנות. מחמאה מעושה לא בונה.

למעשה: אל תתיגי את הילד, אל תשימי עליו תיות.

"שמור את יום השבת לקדשו" - יחדי לילדך זמן איכות אישי רק איתו. זכור את יום השבת לקדשו - בנו יחד זכרונות, ספרי סיפורים משנות ינקותו.

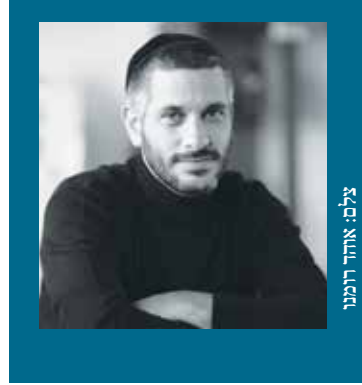
"לקדשו" - ילדך הוא קדוש, "לא נברא העולם אלא בשבילי" - העולם היה חסר עד שהוא נולד.

"לקדשו" - דאגי לחנכו לקדושה, לשמירת המצוות וליראת שמים.

למעשה: הדפיסי את התמונות מהטלפון ויחד סדרו אלבום לילד.

אישי

צילום: אהוד רומנו

יותר גרוע מכך שאדם לא יודע את חסרונותיו. זה שהוא לא יודע את מעלותיו. לא רואה את יופיו

הטוב פותח מנעולים

| אביתר בנאי |

הנקודה הטובה שלי מופלאה וקדושה ואין בה מום. טמונה בין סלעים קשים. דוממת. לאהוב את עצמי זה לא גאוה אלא חיבור לה' שנמצא בי. הנקודה אמנם רק שלי, יחידה ומיוחדת, אבל היא כוח אלוקי שביכולתו לסלק את כל העצבות והאגו.

מי יעזור לי להפנים

ההתקרבות לה' עברה פעם דרך מוסר ועבודה; המשימה של הדור שלנו היא אחרת אך לא פחות קשה: עין טובה, לימוד זכות, אהבה וקבלת האחר. חמלה וסבלנות לעצמי. חסד. כולם יודעים שאברהם הוא איש חסד. אברהם אבינו היה מגייר גרים. עיקר ההתקרבות גם של הרחוקים ביותר הוא על-ידי חסד. אהבה, נתינה וקבלת הזולת. גם ההתקרבות שלי תלויה באהבה לעצמי. לראות את הטוב שבי. יותר גרוע מכך שאדם לא יודע את חסרונותיו זה שהוא לא יודע את מעלותיו. לא רואה את יופיו.

בתחילת ספירת העומר הקרבנו קורבן שעורים, מאכל בהמה. מאז ספרנו ארבעים ותשעה ימים והגענו לשבועות בו מקריבים קורבן חיטים, מאכל אדם. האדם בשונה מהחיות, מדבר. בספירת העומר עולים מבהמה לאדם. לדיבור. הדיבור, התנועה וההתחדשות תלויים ביכולת לראות את הטוב. מי יעזור לי להפנים את המילים האלה עמוק אל ליבי ולנצור אותן בכל עת. חג שמח.

את דבריו של דוד המלך "נאלמתי דומיה החשיתי מטוב", מפרש רבי נתן מברסלב כך: כשאני לא רואה את הטוב, אני נאלם. שותק. התנועה, ההתחדשות והדיבור תלויים ביכולת לראות את הטוב. האילמות, העדר התנועה והעצבות שורשם בטשטוש העין הטובה.

הקדוש ברוך הוא מחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית, על-ידי טובו הוא מחדש מעשה בראשית. טובו של ה' הוא הכוח הזורם בתנועת הרוחות, בצמיחת הפרחים, במשחק הילדים. טובו של ה' הוא מחצב אינסופי של אור וחיים. גם הכוח שלי לגדול, לצמוח, להתעורר ולהתחדש תלוי ביכולת שלי לראות טוב, ולפני הכל לראות את הטוב שבעצמי.

סבתא בשוק מחנה יהודה

"ואהבת לרעך כמוך" זה כלל גדול בתורה. הטוב שבי. מעשים קטנים של התגברות על מידות לא טובות. מעשי חסד קטנים (אני הכי נהנה כשאני עושה חסד שלא קשור לשיירים שלי. חסד בלי אגו), לסחוב לסבתא משוק מחנה יהודה את הסלים הביתה; להסכים לגרוב לילד שלי גרביים למרות שהוא כבר יכול לבר. כשהטוב פועל אני מתמלא מיד בשמחה וברצון להיות טוב. לתרום צדקה יותר מכמה שידי הקפוצה מסכימה. להכריח אותה להפתח. חסד. יד פתוחה. משם מתחיל דיבור. תפילה. אם היד לא תיפתח ימשיך הלב להיות נשבר, או סגור וחתום. אילם. אהבה וחסד שוברים את הלב הנעול. "יונתי בחגווי הסלע, השמיעיני את קולך, כי קולך ערב ומראך נאוה".

השיעור השבועי שלי

"לא משנה כמה אתה חושב שאתה יודע, תמיד צצות שאלות חדשות שמפתיעות אותך. החלטתי שאף פעם לא מאוחר להתחיל ללמוד והצטרפתי לצורבא" עובדיה, 57. באר שבע

"כשספרתי 12 שאלות בסעודת שבת אחת, הבנתי שאני צריך לקבוע עיתים ופתיחת שיעור צורבא ביישוב" מתניה, 28. בית אל

"כשגיליתי שאני בקיא הרבה יותר בכלכלה מאשר בהלכה, הבנתי שאני צריך להקדיש זמן ללימוד. שיעור צורבא עם קבוצת הסטודנטים מהמכללה שלי, היה בול מה שחיפשת" דניאל, 24. מודיעין

"כשהילד שואל שאלות בהלכה ואתה לא יודע לענות, זה לא נעים. פתיחת קבוצת לימוד שבועית עם החברים היתה התשובה שלי" עידא, 38. לוד

כל הסיבות להצטרף לקבוצת לימוד הלכה

רוצים להצטרף לשיעור קיים או לפתוח שיעור אצלכם בקהילה? פשוט התקשרו אלינו! 1-700-500-777

לימוד הלכה למעשה זה בשבילך

החודש מתחילים מחזור לימוד שבועי חדש!

לימוד מותק פעם בשבוע

סיום כל השולחן ערוך

שיעורים בכל הארץ

צורבא TZURBA מרבנן MRABANAN לימוד נשמת מאיר (מיט) אלימלך ז"ל

דובי ליברמן

לרגל חג השבועות, יום ההילולא של מייסד החסידות

בן מאה שנה היה אבי הבעל שם טוב - רבי אליעזר, ואמו שרה בת תשעים שנה. פעם אחת גילו לרבי אליעזר מן השמים בחלום שיקדש את עצמו, כי יולד לו בן שיאיר את ישראל. רבי אליעזר עשה כאשר צוה, ונולד הבעל שם טוב. הילד לא היה ככל הילדים, בהיותו בן שלושה חדשים כבר הלך ודיבר. בהיותו בן שנה וחצי הסתלק אביו, ולפני הסתלקותו אמר לבנו יחידו: "אל תפחד משום אדם כי אם מהקדוש ברוך הוא בעצמו". ביום הזכרון של אביו נפטרה גם אמו שרה, והיה מתהלך ברחובות העיר ומקל בידו והיו אנשי העיר מחזיקים אותו. הילד לא ידע פחד, והיה הולך ומתבודד ביערות. בלילה שבו מלאו לו שלוש שנים היה ליל חשוך ואפל, וגשם שוטף ירד. לקח הילד את מקלו והלך לו ליער. אמרו לו האנשים: "איך אתה הולך בליל חשוך ואפל כזה?" וענה להם: "איך אני ירא משום דבר כי אם מן הקדוש ברוך הוא בעצמו". כשבא לעומק היער ראה בית גדול ומפואר, והיה בו אור רב. נכנס לחדר לפניו מחדר, עד שבא לחדר שכל הלצים שלוחי הסטרא אחרא יושבים שם. אמרו לו: "איך אין אתה מפחד להכנס לכאן?" וענה להם: "איך אני ירא משום דבר אלא מהקדוש ברוך הוא בעצמו". אמרו לו: "ילד, התודה ש'עזב ה' את הארץ'?" והוא צעק לעומתם: "יתפרדו כל פועלי און"! ונתבטלו כלא היו.

(אוצר סיפורי חב"ד א עמ' 4, ע"פ רשימת ארמו"ר הזקן)

בשנת תפ"ד, כשמלאו עשרים ושש שנים לחיי הבעל שם טוב, נתגלה אליו איש זקן - רבו הבעל ח"י (חיה יחידה) נשמת הנביא אחיה השילוני, ואמר לו איך יתנהג ביום ח"י אלול, יום הולדתו, ואיך יטהר עצמו במקוה. ותיאר לו איזה מקום בהרי הקרפטים, בסביבות העיר קיטוב בין ההר הראשון והשלישי, ששם יחכה עליו עד בואו. ויעש כמו שצויה עליו הזקן ואיש לא ידע מאומה, לא גיסו הרב ולא אשתו הרבנית. כולם הכירו שיש השתנות בפניו ושאלו אותו למה הוא כל כך חיוור בפניו, אבל הבעל שם טוב עשה עצמו כאילו אינו יודע מאומה. לא ארכו הימים וראה שכדי להסתיר הדבר מוכרח הוא לעקור מהכפר שאצל יאזלאוויטש ומסביבת העיר קיטוב, בכדי שלא יוודע לאיש. לכן שכר קרעטשמע (בית אכסניה) קרוב יותר להרי הקרפטים וזוגתו הרבנית ניהלה אותו,

וכ"ק הבעל שם טוב התבודד עם רבו הבעל ח"י מיום ראשון עד שבת קודש, ולמד עמו במערה אשר בהרי הקרפטים. זוגתו הרבנית ערכה עבורו ששה לחמים, לחם ליום. פעם בערב שבת קודש לקח השק שבו שם הלחם, ולתמהונו והנה השק מלא בלחמים כמו שלקח מביתו ביום ראשון, שכל כך היה עסוק בלימוד עם רבו עד ששכח לאכול שבוע שלם. כה המשיך רבו הבעל ח"י ללמוד עמו משך עשר שנים, משנת תפ"ד עד שנת תצ"ד, ולמד עמו מ"בראשית ברא" עד "לעיני כל ישראל".

רשימות דברים ג, עמ' יד

באמצע הלילה נתעורר הרב ר' דוד משנתו וראה אש על התנור, והתחיל לצעוק: שריפה! שריפה!

באותן השנים שגר הבעל שם טוב בקרעטשמע (בית אכסניה) הנמצאת קרוב להרי הקרפטים בנה שם לעצמו מרחץ קטן עם מקוה, וזוגתו הרבנית לאה רחל היתה מכנסת אורחים בעין בקרעטשמע היתה מצויה, מאחר שבמצא במקום פרשת דרכים.

תלמידו לימים, ר' דוד ממיקאלאיעוו, היה בעל תפילה ודרשן מוכיח, והיה נוסע או הולך ברגליו מעיר לעיר, כמו שהיה בימים ההם.

בבוא ר' דוד לבית הקרעטשמע ראה שהרבנית ערכה שתיים עשרה חלות, ותמה מאין לאנשים פשוטים מנהג זה. ושאל לרבנית איפה ראתה מנהג זה, ואמרה שכן ראתה אצל אחיה הרב הגאון ר' גרשון מקיטוב. והיה מודאג איפה נמצא פה מרחץ ובית

טבילה ערב שבת קודש, ותאמר לו הרבנית: "יש פה אצלנו גם מרחץ וגם מקוה כשרה". ותמה, איך לקרעטשמערס (בעלי אכסניה) אנשים פשוטים יהיה מקוה כשרה? ותאמר הרבנית: "אם כי אישי איש פשוט, אבל הוא ירא שמים".

וישאל אותה: "ואיך אישך?" ותאמר: "הלך לסייע את המוכסן להשקות ולחלוב הבהמות". ויבוא בשעה מאוחרת ונתראה אל הרב ר' דוד כאילו בא מהעבודה, ועשה את עצמו כאילו מתפלל כאיש פשוט (אף שהיה אחר התפילה שהתפלל בחדר ההתבודדות שלו).

וכשישבו אל השולחן לסעודת הערב נתן את הכוס להרב ר' דוד, שהוא יכרך על הכוס ויוציא אותו בנייתו, שאם היה בעצמו מקדש היה רואה את ההתלהבות שלו.

את ר' דוד הושיב בראש השולחן ובעצמו ישב אצל הרבנית, כמו שנהגים אנשים פשוטים. באמצע הסעודה ביקש הבעל שם טוב את ר' דוד שיאמר דבר תורה, ור' דוד סיפר על פי פשוט מה שנאמר בפרשת השבוע. אחרי הסעודה נתנו לר' דוד חדר מיוחד, והבעל שם טוב והרבנית הלכו לחדרם. באמצע הלילה נתעורר הרב ר' דוד משנתו וראה אש על התנור, והתחיל לצעוק: "שריפה! שריפה!" כאשר הגיע ר' דוד אל התנור ראה שאינו אש גשמי, אלא שהבעל שם טוב ישב שם אצל התנור ולמד ואש התורה מתלהטת סביבו.

בבוקר שאל ר' דוד את הבעל שם טוב מה זה שראה אש סביב לו. ויאמר לו: "זהו מה שאמרתי תהלים בהתלהבות". מכל מקום הבין ר' דוד שהבעל שם טוב אינו איש פשוט. לסעודת שבת קודש אמר הבעל שם טוב תורה ור' דוד נתפעל מאוד, וכן לסעודה שלישית. הבעל שם טוב ביקשו שלא יגלה לשום אדם, כי טרם באה העת להתגלות. והיה ר' דוד בא לעתים קרובות לשמוע דברי תורה מהבעל שם טוב, וכדרשותיו היה אומר אותם. מביני דבר שאלו אותו ממי שמע דברים כאלו העומדים ברומו של עולם, והיה עונה: "מעובר אורח עני אחד שמעתי".

כאשר באה העת להתגלות הבעל שם טוב היה מהראשונים שנתקשרו אליו, וקירב אליו כמה מגדולי הרבנים, והיה מגדולי תלמידיו.

רשימות דברים ד, עמ' כו

מה שבועות קודם חג השבועות שנת תק"כ הרגיש הבעל שם טוב שכחו הולך ודל, ושיער בנפשו שהסתלקותו תהיה בשבועות. וישב בחדרו בהתבודדות וציווה שלא יניחו שום אדם לבוא אליו. ועשו חבל וקשרו בו פעמון, וכאשר נצרך למשרת משך בחבל לקרוא אותו. תלמידיו ומקושריו הרבו בצעקות ותפילות כל הזמן, ובפרט הרב הצדיק נאמן ביתו רבי נחמן מהאראדענקא וכ"ק הרב הצדיק רבי פנחס מקאריץ נתעצמו בתפילות ומקאות מאוד. ויאמר כ"ק הבעל שם טוב: "לחינם הם מתעצמים ומרעישים, לשעבר הייתי יכול להתפלל אבל עתה אין הזמן לכך". גם אמר: "משפט שלי לא יהיה לשום בית דין ומלאך, אלא לפני הקדוש ברוך הוא לבדו". ועוד מספרים שאמר: "יודע אני בכירור שאצא מפתח זה ותיכף אכנס בפתח אחר".

בא אז רופא גדול למעוזבו, ורצו תלמידיו שהרופא יראה אותו, ומי יודע - אפשר יהיה בידו לרפא אותו. אבל לא העזו לומר זאת אליו. רק תלמידו הרב ר' דוד מאוסטראה, שהיה חשוב בעיניו, אמר לחבריו כי ינסה הוא לדבר עמו שירשה לקרוא את הרופא. כשנכנס הרב ר' דוד לחדר הבעל שם טוב והציע לפניו שיתן רשות שיבוא הרופא, אמר לו: "דוד, גם אתה טועה בדבר שאתה מחזיק אותי כאחד העם? מה לי ולרופא?"

בליל שבועות האחרון לימי חיי כ"ק מורנו הבעל שם טוב נאספו תלמידיו ומקורביו להיות נעורים כל הלילה כתיקון האריז"ל, ואמר לפניו תורה מעניין מתן תורה. באשמורת הבוקר שלח לקרוא ולהודיעם שהיום הוא יום אחרון לחייו, וציווה לתלמידו הרב ר' לייב פוסטינער ולעוד אחד מתלמידיו שהם יתעסקו בטוהרתו ובקבורתו. ולימד אותם על כל אבר מגופו ונתן להם סימנים איך נפשו נשאלת להיפטר מאבר זה, שאלו השניים היו מחברה קדישא.

רשימות דברים ד, עמ' עג

וכשלבש הקיטל נקמט על כתפיו, ואחז המגיד הגדול בקיטל לפשטו מקמיטתו. וכשנגע התחיל לרעד, ואחז בשולחן שחיה שם וגם השולחן התחיל לרעד עמו

כעם אחת ביום טוב, ואין יודע אם יום ראשון של פסח או יום שמיני עצרת היה, והוצרכו לברך גשם או טל, היה הבעל שם טוב מתפלל לפני התיבה בחשק גדול. כי כן שמעתי כמה פעמים מבחיריו כי היה מנשא ראש כולם, והיה מתפלל בזעקה גדולה. והרב המגיד מישירים הגדול והמגיד ממעזריטשו לא היה יכול לסבול הרעש כי היה חולה גדול, ויצא מבית המדרש ונכנס לבית קטן שאצלו והתפלל שם ביחיד. קודם מוסף הלך הבעל שם טוב ובא לבית קטן הנ"ל ללבוש הקיטל, ואמר המגיד כי היה מכיר כשהיה אצלו השראת שכינה, וכשראה אותו הכיר בו כי אינו בזה העולם. וכשלבש הקיטל נקמט על כתפיו, ואחז המגיד הגדול בקיטל לפשטו מקמיטתו. וכשנגע התחיל לרעד, ואחז בשולחן שחיה שם וגם השולחן התחיל לרעד עמו. והבעל שם טוב הלך, והוסיף לרעד עד שהוצרך להתפלל ולבקש מן השם יתברך שיקח ממנו דבר זה, כי אין בכוחו לסבול.

שבחי הבעש"ט עמ' סא

כתר שם טוב

טעיות מתורת הבעל שם טוב הקדוש, הייסד החסידות

צבי זלמנוב

היום שאחרי

מוגש לרגל יום פטירת הבעל שם טוב

יש בכחי לעלות בסערה השמימה כמו אלהי, רק רצוני שיתקיים בי כי עפר אתה ואל עפר תשוב" (בראשית ג, יט)

(הבעל שם טוב - כתר שם טוב, הוספות אות שא)

ישכון אור התורה" - אומר הבעל שם טוב - אלא "עזוב תעזוב עמו", עליך לסייע לגוף להזדכך. ברור את הטוב שבו מן הרע ונצל אותו עצמו, את היכולות והכישורים שבו, לעבודת ה'.

לכן חיבב הבעל שם טוב את "היום שאחרי", את העבודה וההתמודדות עצמה; את תיקון החומר והפיכתו לטוב - "עפר אתה ואל עפר תשוב".

לאמיתו של דבר, כבר בזמן ההתגלות האלוהית ניתן לקבוע את אשר יתרחש "ביום שאחרי" - וזאת על-פי מצב הנפש מראשית התהליך: אדם שדביקותו באלוקות נבעה מהתבטלות מוחלטת לרצון העליון לא יחפש בה את התעלותו האישית דווקא, אפילו זו הרוחנית, אלא את ביצוע המוטל עליו. אדם כזה לא ימשיך ויסתגר לו עוד ועוד בארבע אמות של פרישות והתעלות, תוך התחמקות מההתמודדות האמיתית, או ליתר דיוק: אייכולת נפשית לעמוד בה. התבטלות מוחלטת בפני האור האלוהי היא, איפוא, דווקא מדריגה גבוהה יותר מן הפרישות עצמה; זוהי יכולת לשמר את ההתעלות הרוחנית במלוא עוצמתה - ואף להעצים אותה - מבלי לפרוש מן העולם!

על פי לקוטי שיחות ח"ד חג השבועות

ההתגלות האלוהית, ועם הכוחות שקיבלנו עלינו להתחיל להתמודד עם העולם ולטפל בו. יש לזכך את הגשמיות ולטהר אותה מהרוע הקיים בה; לנצל את היכולות הטמונות בעולם לעבודת ה' וכך להפוך אותו לעולם טוב יותר.

נכון, ההתגלות האלוהית ביום מתן-תורה עוררה בבריאה כולה התעלות רוחנית עצומה, ובדומה לכך, כאשר אדם נתון במצב של התגלות נשמתית פנימית - קיים בו באופן ספונטני חשק עצום לדבוק באלוקות; לברוח מהעולם החומרי ועומד בדרכו ולעלות בסערה השמימה. אך לאחר מכן מופיע שלב חשוב יותר. ההתעלות הזו אינה תכלית הבריאה ובה בלבד לא הושג היעד - זיכוך העולם עצמו.

עזור לחמור

באחת מאמרותיו, מגדיר זאת הבעל שם טוב כך: "כי תראה חמור" - כאשר תבונן לעומק ב"חומר" שלך, בגוף, ו"תראה" שהוא "שונאך" - שונא את הנשמה המתגעגעת לאלוקות ועומד בדרכה, או אז עלולה לעלות לך מחשבה של "וחדלת מעזוב לו" - עלי לשבור את הגוף וללחוס נגדו; לפרוש ולהתנתק ממנו ומענייניו. אך לא! "לא בוז הדרך

כוונת הבעל שם טוב בוודאי לא הייתה להפליג בכוחותיו השמימיים, וכמו בכל אמרה שיצאה מפיו - טמונה כאן הדרכה רוחנית. מהי אותה עלייה בסערה השמימה ומדוע יש להעדיף על פניה את החוויה המפוקפקת לכאורה של "ואל עפר תשוב"?

פטירתו של הבעל שם טוב הייתה ביום הראשון של חג השבועות. ולפי המסורת קבורתו הייתה למחרת, ביום-טוב שני של גלויות (הנחגג בחוץ-לארץ). מעניין, האדמו"ר הרי"צ מליובאוויטש מספר על מסורת לפיה הבעל שם טוב חיבב את יום חג השני של שבועות. האם יש קשר בין חיבתו ובין מועד קבורתו העתידית - "ואל עפר תשוב" - ביום זה?

החשק לסעור

תלמידו וממשיכו של הבעל שם טוב, המגיד ממזריטש, הסביר פעם שהסיבה לחיבתו זו היא משום שמדובר ביממה הראשונה שלאחר קבלת התורה; היום הראשון שבו התורה "בידני".

נתינת התורה ומה שבעקבותיה הם שני תהליכים רוחניים. הראשון הוא הצבת היעד והענקת הכוחות לבצע אותו באמצעות התגלות אלוהית עצומה של הבורא אלינו. לאחר מכן - "קדימה, לעבודה!". תמה

תורת הבעש"ט? לא בשמים היא!

היכולת הבעש"ט, חג השבועות, היא הזדמנות נפלאה להתחיל להשקיע בתורת החסידות

אנו מזמינים את מבקשיה להצטרף לתכנית "לב לדעת"
ללימוד עצמי של יסודות החסידות המבוסס על ספר התניא

חומרי לימוד מושקעים • מבחנים נושאי מלגות

לב
לדעת

פרטים אצל הנציגים בישיבות ובמייל lladaat@gmail.com
ההרשמה למבחן הקרוב עד א' בתמוז

ברכת
חג מתן תורה שמח
לאלפי לומדי הצורבא
בארץ ובעולם!

כולם מקבלים עליהם!

להצטרף למחזור הלימוד החדש של צורבא מרבנן

תל אביב

בשבועות מתחילים **מחדש** מחזור לימוד הלכה שבועי

הצטרפו או פתחו שיעור צורבא חדש אצלכם בקהילה!

לימוד הלכה **למעשה** זה בשבילך

מתקשרים ומצטרפים | 1-700-500-777 | www.tzurba.com

לימוד מרתק
פעם בשבוע

סיים כל
השולחן ערוך

שיעורים
בכל הארץ

תהילים

בכל החושים

ספר תהילים הוא הכתובת הראשונה לכל יהודי « לאחר אלפי שנים של תפילה בו, הוא ממשיך להיות תוסס ואקטואלי » מילים של כיסופים וגעגוע עתיק לירושלים מקבלים צבע, מזמור שמקרב את הרחוקים מקבל מנגינה ותפילות ודאגות לזולת מופצות באינטרנט

« דוד מלך ישראל חי וקיים » לכבוד חג השבועות, יום ההילולא של דוד המלך

[אור גולדשטיין]

ולימוד תורה. ברגר עצמו ניסה להסביר את עוצמת הציורים שלו: "האמנות הזו שונה, מפני שהיא מייצגת אמת. היא מייצגת את התכנים של מזמורי התהילים ואת הקשר שבין האדם האומר אותם ובין הקדוש ברוך הוא".

אוצרת התערוכה מספרת כי יש אנשים שפוקדים את הגלריה באופן קבוע ומתבודדים בין כתלי החדרים במשך שעות

איך נשמע "נבל וכינור"?

קריאת התהילים נחשבת לדבר יסודי אצל ראשי החסידות. בספר "השתפכות הנפש" הפליג בשבח אומרי התהילים, וכתב בשם רבי נחמן כי "אמירת תהילים מעלה גדולה כאלו אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו" (שם, אות כז). הסיבה לכך, לפי רבי נחמן, היא בגלל ש"הרוח הקודש מונח בתוך התיבות. וכשאומר המזמורי תהילים הוא מעורר ברוח פיו את הרוח הקודש, עד שנחשב כאלו אמרם דוד המלך, עליו השלום, בעצמו".

כוח התהילים הוא בסוד הניגון שלהם, שלפי רבי נחמן יכול לקרב אפילו את היהודי הרחוק ביותר ישירות לריבוננו של עולם. כי "עלידי ניגון שמנגן וכונתו לשמים נתעורר לה' יתברך ומזכיר את עצמו היכן הוא בעולם, כי עלידי ניגנה עקר התחברות ... כן עלידי אמירת תהילים שכלול מכל העשרה מיני ניגנה בודאי יכולים להירבק ולהתחבר לה' יתברך מכל מקום שהוא" (שם, טז). מנהג ידוע הוא אמירת תהילים מחולק לפי ימי

על שמם של מזמורי התהילים נקרא דוד המלך "נעים זמירות ישראל". המבנה הסימטרי וההרמוני מתרגם את המזמורים למראה נעים לעין ויוצר כמו מנגינה רגועה לנפש. לדברי ברגר, הציורים מסודרים במזיאון בדרך שתוביל את האדם לרוגע ומנוחה נפשית. כפי שכתב רבי צדוק הכהן מלובלין על תהלים: "אשרי האיש הלומד תהילים, שהרי בקש דוד שאמירת תהילים תועיל להציל מדמיוני היצר. וכך פירשו בכתוב (תהילים קט, פ) 'יהי לבי תמים בחוקיך'. אמר דוד, ריבון העולם, כשאני עוסק בחוקיך לא יהיה רשות ליצר הרע להציץ בי, שנאמר (תהילים ו, יא) 'הורני ה' דרכך

אהלך באמתך' (צדקת הצדיק אות רח).

אוצרת התערוכה מספרת כי יש אנשים שפוקדים את הגלריה באופן קבוע ושואבים כוחות רוחניים מהתבוננות בציורים; מתבודדים במשך שעות בין כתלי החדרים, מעין מדיטציה שמכניסה משמעות לעבודה היומית של תפילה

ב קצה חדר זעיר ליד בית הרב קוק בירושלים, נמצא הפתח לנשמה. עבודת חייו של "אמן התהלים", משה-צבי ברגר (84), הכוללת מאה וחמישים ציורים כמספר פרקי התהילים, דחוסה בין קירות הגלריה המפעימה. והקטנה. כל תמונה שואבת את הצופה לתוכה ויוצרת תחושה של עומק.

תהילים במולטימדיה

סיפור ציור כל מזמורי התהילים מתחיל במקום אחד ונגמר במקום אחר. הוא מתחיל בקליניקה של רופא שיניים יהודי-חילוני עם תחביב לציור, דרך לימוד אמנות בפאריז. לאחר התודעות לעולם החסידות והקבלה וקבלת ברכת הצלחה מהרבי מליובאוויטש, החל האומן לעבוד במשך שש עשרה (!) שנה על הפרויקט. ברגר קבע סדר-יום תובעני למדי, יקיצה בהנף החמה, לימוד נגלה ונסתר במשך שעות, ורק לאחר הכנה מרובה טבילת המכחול בצבע.

ציורי התהילים של ברגר אינם אקראיים, אלא מחושבים היטב לפי עניינם הפנימי של המזמורים. ברגר השתמש בצבעי הקשת בלבד, ועל-פי תורת הסוד המקשרת כל צבע לספירה מיוחדת כמבואר בתיקוני זוהר, בחר בצבעים המתאימים לציור. שילוב של אלמנטים יהודיים פשוטים כמו אותיות אלף-בית ודוגמת המקדש, יחד עם סגולת המזמור כמו גאולה או נקמה המתודגמת לצורות ולצבעים, הביאה לעולם מחוזה שמדבר ישירות לנשמה של כל יהודי שהרהר בספר התהילים.

החודש. הרבי הריי"צ מליובאוויטש פעל רבות לביסוס ופרסום התקנה הזאת ובין היתר כותב:

"...שמעו חסידים וכל בני ישראל המקווים למשיח, בכל בתי הכנסת החסידיים יאמרו בכל יום אחרי תפילת שחרית - כולל גם בשבת - שיעור תהילים כפי שנחלק לימי החודש, במנין ולאחרי האמידה לומר קדיש.

מצד אהבת ישראל וטובת ישראל אני מבקש את האמור, והשי"ת יעזור להם בשנה מאושרת ברוחניות וגשמיות ונוכח לגאולה שלימה על ידי משיח, אמן"

הכינור המודרני עשוי מעשרה חלקים שונים, בעוד "כינור דוד האמיתי" בנוי משלושה בלבד. הצליל המתקבל הוא עמוק

יש מי שלקח את התהילים צעד אחד קדימה וביקש להחזיר אותם ממש למקור - לניגון המקורי של דוד המלך ולשירת הלויים. יעקב לב-שמן, מוזיקאי ובונה כלים, הוא אחד מהם. לב-שמן הוא מבוני הכלים הותיקים והידועים בעולם המוזיקה. הוא ניגן ובנה כלים עתיקים לאמנים רבים וביניהם אהוד בנאי ושלמה בר. המופלא שבעבודותיו הוא פרויקט "כינור דוד האמיתי", אותו הוא משחזר לפי מחקריו וידיעותיו הרבות. מבנה הכינור שונה לחלוטין מהכינור המוכר לנו. הכינור המודרני עשוי מעשרה חלקים שונים, בעוד "כינור דוד" בנוי משלושה בלבד. הצליל המתקבל הוא עמוק, בשל תיבת התהודה העשויה מקשה אחת ולא מקוטעת. המבנה הייחודי דורש מיימנות של נגנים מקצועיים בכדי "שיפיקו ממנו צלילי קודש עילאיים", לדבריו של לב-שמן. עם זאת הוא מדגיש, "כינור דוד" הוא לא למכירה או לירושה, אלא הוא "הקדש" לבית-המקדש כשיבנה. מלבד כינור, ארכיאלוגים וחוקרים בני זמננו מנסים למצוא את כלי הנגינה המזכרים בתהילים וביניהם: השמינית בת שמונת המיתרים והנבל בן עשרת המיתרים. אחד מהמוזיקולוגים (חוקרי מוזיקה) הסביר, כי הקושי בזהויה הכלים נובע מהמבנה המוזיקלי החריג של כלים אלו, מבנה שהוא "מעל הטבע המוזיקלי".

להשקיע במזמורים במקום נדורים

כדי להקים הזנק (סטארט-אפ) צריך שני דברים: רעיון ומשקיעים. במקום לעבור מדלת לדלת ולגייס משקיעים קמו אתרי ההשקעה החברתיים. בעל הזנק מפרסם את הרעיון שלו, וגולשים שאהבו יכולים לתת כל סכום שירצו כדי לראות את המיזם מתגשם.

על בסיס הרעיון הזה קמו אתרי קריאת התהלים. סטארט-אפ יכול ליפול, אבל רבי אלימלך מליז'נסק אמר שתהילים "יכולין לפעול על-ידם הכל ואין שטן ואין פגע רע" (נועם אלימלך, ליקוטי שושנה). אחד מהאתרים הוא SocialTehilim.org ("תהילים חברתי"), שהוקם ע"י שליח חב"ד והרב הראשי לקפריסין, הרב אריה-זאב רסקין. על-מנת לאחד את כל הקרובים והחברים לקריאת תהילים משותפת על אימו"ע, יזם את הקמת האתר, בהשראן של הרשתות החברתיות.

האתר מציע ממשק גם באנגלית וגם בעברית. כל אחד יכול לפתוח "קריאה", לתאר את המקרה עבורו הוא רוצה לקרוא תהילים, ולשגר אותה לחלל האינטרנט. עכשיו נשאר רק לחכות

כי גדולה מעלת אמירת תהלים שבכוחה לבטל את הדינים שלמעלה ולבטל את הגזירות גם אחרי שנחתמו דינים.

וכנאמר הבעל שם טוב על פסוק

"מי ימלל גבורות ה' ישמיע

כל תהילתו", ופירש הבעש"ט

"וימלל" מלשון שבירה,

כמו שכתוב "וקטפת מלילות".

ומי ימלל וישבור גבורות ה',

איזה עניין משבר ומבטל את

הגבורות והדינים שלמעלה?

"ישמיע כל תהילתו" -

כל התהלים

(כתר שם טוב, הוספות, עב).

ל"משקיעים". כל קריאה שנפתחת מקבלת כתובת מיוחדת שאפשר לשתף עם משפחה וחברים. הגולשים שנכנסים לאתר רואים את הקריאות האחרונות. עבור כל קריאה יש סטטוס - כמה פרקים נקראו וכמה פרקים נשארו כדי לגמור את כל ספר תהילים. הקורא יכול לבחור כרצונו: אם זה שם של פצוע מהחדשות, או קריאה שנשארו רק שלושה פרקים כדי לסיים את הספר. לחיצה תפתח את הפרק הבא לקריאה. הגולש קורא, מסמן שסיים, ואף יכול לבחור פרק מטוים ובכך לקדם את הקריאה. אבל זה לא נגמר כאן. האתר מציע לקורא קבלה טובה לעתיד עבור אותה "קריאה" מתוך רשימה קלה וברורה. ההשקעה היא לא רק בתהלים אלא גם במצוות.

השימוש באתר הוא חינמי ולא דורש הרשמה. כך במבצע "צוק איתן", נפתחו קריאות רבות לטובת החיילים בשטח. "ספר התהילים תמיד היה שם בשבילנו", מסביר הרב רסקין, "בעיתות צרה - מלחמות, מגפות וימים קשים חס ושלום, תמיד היה על מה להשען". מוטי, אחינו, מתחזק את האתר באופן שוטף: "האתר רק שנה באוויר וכבר בזכותו מעל עשרים אלף פרקי תהילים 'הושקעו' על-ידי יהודים מכל העולם - ישראל, ארה"ב, צרפת, ברזיל, קנדה, רוסיה, גרמניה ועוד".

הרב רסקין מסביר: "דוד המלך עליו השלום העניק לעם ישראל מתנה נפלאה - את ספר התהילים. פרקי התהילים מבטאים מצבים שונים בחייו של דוד המלך. יש בהם ביטויי רגש רבים המהווים כלי ביטוי לדרות, לכל אחד ואחת מאתנו לכל מצב שהוא". כמו חברות ההזנק, כבר אין צורך להתרוצץ עם חוברת מחולקת אחרי התפילה, אלא רק לשלוח קישור במייל או בטלפון, והקוראים מרגישים סיפוק וגאווה כשהם רואים שהם חלק ממה שהוא גדול יותר, חלק מתוך ספר תהילים שלם.

ומה הלאה? מייסדי האתר ממשיכים בפיתוח אפליקציה שתעלה בקרוב לחנויות. "החזון הוא לרתום את כל הטכנולוגיה לעניין הזה", אומר מוטי, "ואנחנו מקווים שבזכות התפילות רשימת החולים באתר תלך ותצטמצם". פעילי האתר רואים בו התגשמות דברי הרבי הריי"צ: "אילו ידעתם כוחם של פסוקי תהילים ופעולתם בשמי רום, הייתם אומרים אותם בכל עת. תדעו שמזמורי תהילים שוכרים כל המחיצות ועולים בעילוי אחר עילוי בלי שום הפרעה, ומשתחיים לפי אדון עולמים ופועלים פעולתם בחסד וברחמים".

"אם אתן שנת לעיני"

הרב שלום ארוש

אמר רבינו: "בשבועות העיקר הוא להיות נייעוד, ובהושענא רבה העיקר הוא האמירה" (שיח שרפי קודש ח"א סימן תקמ"ד)

מנהג ישראל להיות ערים בליל שבועות ולעסוק בתורה כל הלילה. הטעם המפורסם למנהג זה הוא, שבלייל מתן-תורה היו ישראל ישנים והיה הקדוש ברוך הוא צריך לעוררם, ואנו צריכים לתקן עניין זה בכל שנה ושנה. וצריכים להתבונן בעניין זה, וכי היה אסור לאבותינו לישון? מדוע ישנו עניין כל-כך גדול דווקא בליל מתן תורה להתחזק ולא לישון בלילה, עד שהאר"י הקדוש אומר שמי שיזכה להיות גיבור ולא לישון כל הלילה מובטח לו שישלים את שנתו?

אל תתאבד

אלא שצריכים לדעת שכל עבודת ה' וכל חיי האדם תלויים בעניין עבודת השינה. הרבה אנשים חושבים: "אני עייף, אני רוצה לישון..." והם חושבים לעצמם שזו מחשבה לגיטימית. אדם צריך להבין שאסור לו אף פעם כל ימי חייו לרצות לישון. הרצון לישון הוא אם כל חטאת והוא הגורם לכך שהאדם לא מצליח לקום בבוקר, וגם אם הוא קם, הוא קם עייף ומרוקן מכוחות ואין לו שום חשק ורצון להתפלל ולעבוד את ה'.

בשעת השינה האדם אינו חי. כל שעת שינה היא שעה פחות לחיות. אם כן, ברור שכל בר דעת שיש לו תכלית בחיים היה אמור ללכת לישון בחוסר חשק ורק בלית ברירה ממש, כמו אדם שלא-עלינו נכנס לכלא, וכמובן לקום בשעה הכי מקדמת שביכולתו. השינה היא רק אמצעי בלתי-נמנע כדי לאפשר לנו יותר שעות של עשייה. היחס לשינה צריך להיות כמו לרכב, ככל שהוא יכול לנסוע יותר קילומטרים לליטר כך הוא יותר כדאי. כל אדם צריך לחשוב מהו המינימום המאפשר לו לישון ולתפקד כראוי. אדם שישן באופן קבוע עשר דקות יותר מהזמן שהוא צריך באמת, מפסיד כשישים שעות בשנה. שישים שעות יקרות של תורה ותפילה, חסד ועוד. היחס לשינה הוא יחס של "קבלת גזירת המלך" ותו לא, ולא צריכים "להדר ולהחמיר" בשינה. הרצון לישון הוא פשוט רצון לשרוף את החיים, כמוהו כהתאבדות, רחמנא ליצלן.

לא על השינה יחיה האדם

דבר נוסף, השינה היא אשליה. אדם שחושב שהשינה מחיה אותו ומחדשת אותו - חי בכפירה. השינה היא אחת משישים במיתה - וכי יכול להיות שמוות נותן חיים? רק ה' יתברך הוא חי החיים והוא נותן חיים ומחדש את החיים. זו עובדה שאדם יכול לישון הרבה ולקום עייף, ולעומת זאת אדם יכול לישון חצי שעה ולקום רענן עם כוחות רבים. לא על השינה לבדה יחיה האדם, כי אם על כל מוצא פי ה'. נמצא שהרצון לישון הוא חוסר אמונה.

השינה ממשיכה על האדם טומאה קשה מאוד, ולכן האדם צריך ליטול ידיים מיד בקומו בבוקר. השינה היא קליפה. כל הגלות שלנו נקראת שינה. לא ייתכן שיהיה ליהודי רצון לישון. כאשר אדם רוצה לישון, נמשך עליו חושך גדול מאוד והוא בקושי מצליח להתעורר, וגם כשכבר קם אין לו חשק ושום רצון להתפלל. לכן היה מתפלל ר' אלעזר לאחר תפילתו:

"נשכים ונמצא ייחול לבכנו ליראה את שמך".

אין כוונתנו שמהיום ואילך לא נישן לעולם, אלא הכוונה היא שנרע כיצד הולכים לישון. באילו רצונות וכיסופים הולכים לישון. כאשר אדם הולך לישון עם הרצונות הנכונים קל לו לקום בבוקר. הסעיף הראשון בשולחן ערוך הוא: "יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו", ואומר על כך הרמ"א: "ובשכבו על משכבו ידע משכבו ידע לפני מי הוא שוכב", וכי מה עניין זה לכאן, לכאורה הרמ"א היה צריך לכתוב זאת בהלכות קריאת שמע שעל המיטה? אלא אומר לנו הרמ"א, שכאשר אתה שוכב לפני ה' תוכל להתגבר כארי בבוקר. אם תישן כמו ארי - אתה תקום כמו ארי, אבל אם היצר הרע יתגבר עליך ותישן כמו כלב - איך תקום כמו ארי?

היצר הרע של השינה מתלבש אפילו במצוות, שכביכול אדם רוצה לישון כדי להיות חזק לעבודתו יתברך, ואז האדם "עייף ויגע ולא ירא אלוקים" - הוא מוצא לעצמו היתר להיזרק, לשכוח מה', לשכוח מקריאת שמע, מברכת המפיל - הוא פורק ממנו את כל העול-מלכות-שמייים, רחמנא ליצלן.

אני בסכנה גדולה

אסור לרצות לישון. צריכים לרצות לחדש את האמונה, לחדש את המוחין, להידבק בה' ולעבוד את ה' בזמן השינה. בשום פנים ואופן לא לרצות לישון. כמו כן, אדם חייב לדעת באיזו שעה הוא רוצה לקום. אין מציאות כזו שאדם הולך לישון ו"מה שיהיה יהיה", אין לך חוסר יראת שמיים גדול מזה.

לכן האדם צריך לישון מתוך המחשבות והתפילות האלה: "ריבוננו של עולם, כל תכליתי היא להידבק בך על-ידי תורה ועל-ידי תפילה, אבל כך גזרה חכמתך יתברך, שלעיתים האדם יהיה צריך לסלק את דעתו ולהידבק בך באופן ישיר. אבל אני בסכנה גדולה שלא יתגנב ללבי רצון לישון, רצון לשכוח ממך ח"ו, ובפרט שהשינה לופתת אותי ורוצה להפיל אותי למיטה בלי יראת שמיים. עזור לי להתגבר כארי לומר קריאת-שמע על המיטה וברכת המפיל בכוונה גדולה, ושרק אהיה בכיסופין ובגעגועים אליך וארכה בתפילות עד שאתה בעצמך תיקח את נשמתי ותחדש אותה. ריבוננו של עולם, רק אתה נותן כוחות, רק אתה מחיה ומחדש. תן לי כוחות, תן לי רצונות, חדש לי את האמונה שאקום בבוקר עם חשק ולב לעשות רצונך ועם יותר אמונה. 'חדשים לבקרים רבה אמונתך'. עזור לי לקום בזמן מוגדר לתפילה ולעבודת ה'".

כאשר אדם ילך לישון עם כיסופין ועם אמונה שרק ה' מחדש לו את המוחין, הוא יראה שה' יכול לעזור לו שיישן רק שש שעות ולא יותר ויקום רענן ומלא חשק, ועם הזמן הוא יוכל גם לישון הרבה פחות ויהיה יותר ערני, יותר מרוכז ויותר בריא לעבודתו יתברך.

בליל שבועות שבו נעשינו לממלכת כוהנים וגוי קדוש, ביום שבו קיבלנו ייעוד ותכלית - אסור לנו לישון. צריכים להתגבר ולהילחם ברצון לישון ולהמשיך את המלחמה הזו כל השנה כולה.

יש שאלות? הרבי מלובביץ' משיב!

ספר חדש

שוברים את הכללים הרב יצחק קפלן

"כשביקש ליתן את התורה, ביטל את הגזרה הראשונה ואמר:
"התחתונים יעלו לעליונים, והעליונים ירדו לתחתונים"
(מדרש חז"ל המצוטט רבות בתורת חב"ד במאמרי חג השבועות)

הלכה, כוחו האינסופי והבלתי-מוגבל של נותן התורה. לא בשמים, לא בגן עדן ולא בעולם העליון, שהרי "נתן לנו את תורתו".
כל רגע של לימוד תורה הוא אינסוף. כל מעשה פעוט של מצווה הוא אינסוף. יכול אני להיות אדם קטן או אדם גדול, גאון או איש פשוט - מה זה חשוב? הן לא ממני הכוח, דבר ה' הוא המדבר בפי. רצון ה' הוא המניע את ידי ואת רגליי.

הוא התחיל

תכליתה של התורה לקדש ולרומם את חיי החומר, לחבר ולאחד ארץ ושמים. למעשה, עד מתן-תורה היה הדבר בלתי אפשרי. "משל למה הדבר דומה? למלך שגזר ואמר: בני רומי לא ירדו לסוריא ובני סוריא לא יעלו לרומי. כך כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, גזר ואמר: השמים שמים לה', והארץ נתן לבני אדם. כשביקש ליתן את התורה, ביטל את הגזרה הראשונה ואמר: התחתונים יעלו לעליונים, והעליונים ירדו לתחתונים, ואני המתחיל, שנאמר וירד ה' על הר סיני".
אם מכוחנו אנו באים, אין אנו יכולים לגשר על הפער שבין הגשם והרוח. עליונים למעלה ותחתונים למטה. אבל אם בירדנו כוחו של נותן התורה ומצווה המצוות - הרי כוחו הבלתי-מוגבל "מבטל את הגזירה", חודר בכל ומאיר בכל הדרגות, בכל העולמות. התורה והמצווה מקדשות את בשר הגוף ואת חיי המעשה, והופכות גם את הצמר והקלף החומריים ל"חפצא" של מצוה, לחפץ של קדושה. והיכן התחיל הכל? "ואני המתחיל, וירד ה' על הר סיני". זו תמצית סודו המופלא של חג מתן תורה.

המלאכים נאבקו על התורה. הם קראו לקדוש ברוך הוא: תנה הודך על השמים! הם התקוממו כנגד משה רבנו, האורח יוצא הדופן שהופיע פתאום בעולם העליון, ותמהו: מה לילוד אשה בינינו?! אבל כידוע, משה בסופו של דבר ניצח, והתורה עשתה את דרכה אלינו, בני ישראל.

על מה יצא הקצף? האם אי-אפשר היה להשאיר עותק אחד של התורה בבית דין של מעלה? מתברר שלא. בשמים אין עותק נוסף. הרי "לא בשמים היא". התורה היא רק מה שלומדים כאן, מה שפוסקים כאן, בבית המדרש שבעולם הזה. "היושבת בגנים, חברים מקשיבים לקולך" - החברים, מלאכי השרת, מטים אוזן ומקשיבים לקולם של היושבים בגנים, בבתי המדרש, כי רק בידם נמסר המפתח של האוצר היקר מכל.

אדם פשוט אינסופי

חג השבועות איננו החג של יצירת התורה. הרי "אלפיים שנה קדמה תורה לעולם". גם האבות למדו וקיימו את התורה והעבירו אותה לבניהם אחריהם. חג השבועות הוא זמן מתן תורתנו - היום שבו התורה ניתנה לנו.

מה בעצם מבדיל בין התורה שלנו לתורתם של האבות, לפני מעמד הר סיני? אין זה סוד, "גדול המצווה ועושה", אבל מדוע? האם אין להעריך יותר את העושה בהתנדבות, מתוך רצונו החופשי? אלא שכאשר יש בירדנו ציווי, נמצא בירדנו כוחו של המצווה. עד שניתנה התורה, יכול היה אדם לעבוד את ה' לפי השגותיו ובהתאם לכוחותיו. ובכן, אמנם האבות הם אבות, אבל מהו אדם פשוט? רק אדם פשוט. אבל עכשיו נמצא בכל תיבה ובכל תג בתורה, בכל מצווה, בכל דבר

הקורס יערך אי"ה בתאריכים כ"ה בתמוז עד א' אב תשע"ה
(17-12 ליוני 2015) למעוניינים - אפשרות הארכה עד ה' 21.7

בישוב חשמונאים

הקורס מיועד לגברים ההרשמה לקורס תערך לאחר ראיון טלפוני מוקדם.
מספר מקומות מוגבל.

פרטים נוספים על הקורס, הסכמות רבנים, המלצות ותקנון, באתר:

www.jewishv.org

לשאלות והרשמה: 052-7174162

מתגבשת קבוצת לתהליך שנת, (לגברים ונשים בהפרדה), פרטים בהמשך.

בסייעתא דשמיא

"שמעון בנו אומר- כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה" - אבות א', יז'.

עבור מי שחיכה להזדמנות לצאת ממרוץ החיים, ולהקדיש מספר ימים רצופים מחייו להתבודדות באווירה של דממה דקה, עם תזונה מעולה, תוך לימוד טכניקת התבוננות פנימית שעזרה לאנשים רבים לשנות את חייהם לטובה

נפתחה הרשמה לקורס ה-4

מקור חכמה

מסע של שינוי

מהיום אנחנו
גם באתר ישיבה

לתגובות, יצירת קשר, פרסום והצטרפות לרשימת תפוצה:
info@qarov.org | 054-4530951
חפשו אותנו בפייסבוק! קרוב אליך
העלון טעון גניזה

עלון שבועי לעבודת השם
בדרך החסידות
ת.ד. 52589 רמת גן
עיצוב: טטודיו דוסה | www.Dosa.co.il

קרוב אליך

"ויחן שם ישראל נגד ההר", שחנו אחוריהם להעולם
ופניהם לההר שרוק כל מגמתם היה לההר שעתידיים
שם לקבל התורה, שלא רצו להביט על דברי העולם הזה
רק עומדים מוכנים לקבלת התורה"
(תפארת יוסף - ליקוטי מי השלוח)

דעות. לכל אחד יש הבנה מיוחדת בתורה, שזה נדמה לו שכך היא כוונת
הדבר, ולחברו נדמה להיפך.
תרי"ג המצוות שוות לכולם, אך ב"עדויותיו", דהיינו בטעמי המצוות,
מרגיש כל אחד טעם מיוחד שאין חברו מרגיש, ומבין לא כפי הבנת חברו.
ובאמת, למרות המחלוקות אומרת הגמרא בפסחים (נג): "בין שאמרו
להדליק (נרות בבית ביום הכפורים) ובין שאמרו שלא להדליק, שניהם
לדבר אחד נתכוונו". והיינו שבשורשם הם אחד ממש. אלא שלאחר, לפי
תכונת נפשו, השמירה היא כשידליק נר ביום הכפורים, ולזה השמירה
היותר מעולה היא כשלא ידליק, ולכן אינם מתנגדים זה לזה. וכל זה
כשמאיר להם שורש וטעם הדבר, אבל כאשר נעלם הטעם, וכן התלמידים
הבאים אחריהם, כשיחלקו בדבר ששורש הטעם נעלם, והוא לכוש בלבושי
העולם הזה רב ההסתרות, אז נראים כמתנגדים זה לזה התנגדות גמורה.
וממילא מה שנדמה שיש פירוד וחלוקי דעות, זה הוא מחמת שנסתר אור
ה' יתברך מהאדם.

ללא פירוד כלל

כשעם ישראל התייצבו אל מול הר סיני, תוך מגמה ברורה לעזוב את
כל עניני עולם הזה, להפנות עורף לכל הגשמיות המסתירה בינם לבין
בוראם. התחיל ה' יתברך להאיר מאורו אל עומק תפיסתם, וממילא כל
דבר התגלה עד לשורשו, ולא נותר מקום לחילוקי דעות ולא לדברי
העולם הזה. העם כולו עמד מול הרצון לקבלת התורה ולקרבת ה' שטורה,
בלי עירוב שום חלק ממושגי העולם הזה. ואז "ויחן שם ישראל נגד ההר"
- כאיש אחד בלב אחד, ולא היה שייך שום פירוד אצלם. בזה הושלמה
ההכנה לקבלת התורה.

לכן אנו אומרים בהגדה של פסח "אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו
את התורה - דיינו". הקרבה להר, עוד לפני קבלת התורה, כשזרחה עליהם
הארת ה' יתברך לקראת מתן תורה והכירו איך הבריאה כולה נבראת מה'
יתברך ואיך כולם מאוחדים באמת ללא פירוד כלל, זוהי הטובה הגדולה
ביותר והשלמות שזיכתה אותם-אותנו בתואר "עם סגולה". כשנראה כל
אחד מעלת חברו ולא חסרונו, זוהי הדרך לקבלת התורה.

(על פי מי השלוח, תפארת התנוכי, תפארת יוסף)

לקראת תום ימי ספירת העומר, תוך הכנה והשתוקקות לקבלת התורה,
מגיע עם ישראל למדבר סיני. העם מתייצב נגד ההר, ומכאן מתחיל השלב
האחרון של ההכנה, שבסופה מגיע המעמד הגדול של קבלת התורה. מה
קרה שם, בהתייצבות, שהפך את כולם למאוחדים "כאיש אחד בלב אחד",
עד שזכו לתואר "עם סגולה" ללא שום התחייבות וקבלה מצדם? מה
בהתייצבות הכין אותם למתן תורה?

מדוע נבגוד?

נוודים חונים בתחתית הר כדי שהוא יגן עליהם משרב ורוחות. מתוך
האוהל המוגן הם יכולים להתבונן אל הנוף הנפרש מולם, כשאחוריהם
מופנים אל ההר, שברוך כלל פחות מרתק לצפייה מהבקעה שתחתיו.
כשבני ישראל הגיעו להר סיני, ההר המוכן לקבלת התורה, משאת נפשם,
כתוב "ויחן שם ישראל נגד ההר". הם חנו כשפניהם אל ההר ואחוריהם
אל העמק. לא היה דבר מרתק מבחינתם מאשר להתבונן בהר הדומם.
צורת החנייה ביטאה את מגמתם הכללית, בני ישראל לא רצו להביט על
העולם הזה, הם הפנו אליו עורף. העולם הפך להיות כלי-כך משעמם ביחס
לפגישה עם הקדוש ברוך הוא ותורתו.

ומה בין הפניית הפנים אל ההר ובין התלכדות "כאיש אחד"? הפירוד שיש
בין בני האדם, נמשך מכך שאור ה' נסתר מהאדם, והאדם חושב שהוא
"בעל הבית" בעולם. ממילא, אם דבר כלשהו לא נעשה כפי רצונו הוא
כועס. אבל אם אדם יכיר את בוראו, כמו שאומר הנביא "הלוא אב אחד
לכולנו, הלוא א-ל אחד בראנו" (מלאכי ב), ממילא תצמח השאלה בהמשך
הפסוק "מדוע נבגוד איש באחיו"? כשאנחנו חשים כבנים של ה' יתברך,
אין לאחד מעלה על חברו, וממילא אין לי את הזכות לכעוס אם דבר
נעשה שלא כרצוני.

סיפור של טעם אישי

דברי הגמרא "שאינן פרצופיהן דומים זה לזה ואין דעותיהם דומות
זה לזה" (ברכות נח.), היינו, שאחד נפרד מדעת חברו, הוא בגלל שנסתר
מהאדם אור ה' יתברך, עד כדי כך שאפילו בדברי תורה יש גם כן חלוקי

כשאתה מפרסם בקרוב אליך

היחיד שמופץ גם בישיבות ומוסדות חינוך,
וכן ב- 25,000 תיבות דואר אלקטרוני מדי שבוע
ובנוסף מעל 200 מפיצים פרטיים בכמות של כ-20,000 עלונים!

הנפוץ ביותר
מבין עלוני השבת

עם השפת אחת

אוהבים זה לזה

הרב אדלה הראל

בשבועות יש ב' מיני התקרבות.
לבנות בני ישראל להשם יתברך והתקרבות המקום ברוך הוא לבני ישראל וזה
שתי הלחם. ובני ישראל מתפארים "יום מתן תורתנו".
והשם יתברך בתורה מחשב עיקר החג
על התקרבות לבנות בני ישראל דכתיב "ביום הביכורים".
(שפת אחת במדבר שבועות תרל"ו)

כמחייב, אלא "לשרדג" את מהותו של יום זה, להעלות אותו למדרגת זמן
מתן תורתנו, "האי יומא דקא גרים" כלשון הגמרא.
ה' יתברך, מצידו, מכנה את היום הזה בכינוי יוצא דופן (במדבר פרק
כח פסוק כו): "וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבעתיכם..."
שמו של המועד נקבע על-פי מה שאנו מביאים, על-פי קרבנם של ישראל.
אין חג שנקרא על שם הקרבן המובא בו, אלא על שם מצוותו (חג המצות
וחג הסוכות). כאן, הקדוש ברוך הוא אינו קורא לחג על-פי המצווה שאנו
מחייבים לבצע בינינו לבין עצמנו, אלא על שם המתנה כביכול שאנו
מביאים לו, וכלשונו של תרגום יונתן בן עוזיאל: "וביזמא דבכוריא
בקריבכוך דורנא מן עללתא חדתא", הביכורים הם מתנה שלנו לקדוש
ברוך הוא לכבוד החג.

זאת השמחה שלנו

מצידנו, אנחנו מכנים את החג על שם המתנה שהוא נתן לנו. מודים
אנו לו עליה, והרי זה לא פשוט כלל: חג המצות, חג חרותנו, וודאי מעורר
בקרבנו תחושות הודיה ושמחה. וכי לא נודה לו על גאולתנו ועל פדות
נפשנו?
גם חג הסוכות מעורר בנו רגשי תודה. וכי מי לא יודה למושיב את
אבותיו ארבעים שנה בסוכות בהוציאו אותם ממצרים?
אלא, ביום מתן תורתנו, בה נתחייבנו בתרי"ג מצוות, יכול היה להתגנב
לליבנו רגש של עול, של קושי, על המחויבות ש"נפלה" עלינו, ח"ו. ולא
היא - אנו שמחים, אנו מודים, ולא כי ציוו אותנו להודות ביום זה, אנו
מצד עצמנו רצינו בזאת (בדומה לשמחתנו חצי שנה קודם לכן, בגמרה
והתחלתה של קריאת התורה, ביום שמיני עצרת, שגם הוא לא נקבע מן
התורה ליום חגה של תורה אלא אנו ברצוננו הפכנו אותו לכזה).
וזהו מהותו של חג השבועות בכל תורותיו של השפת אחת: הודיה
כפולה של הבורא לנבראים ושל הבנים לאבינו שבשמים בחזרה, אתערותא
דלתתא ואתערותא דלעילא.

בתורות הקצרות המצויות בספר הקדוש "שפת אמת" לאדמו"ר מגור
רבי יהודה אריה לייב זצ"ל, מקופלים לעיתים הרעיונות העמוקים ביותר.
כולנו מציינים את חג השבועות כיום מתן-תורה, ואף מכנים אותו
כך בתפילת העמידה - "זמן מתן תורתנו". אך, כידוע, אין זה מדויק.
התורה ניתנה (על-פי הכרעת הסוגיה בשבת פ"ח) ביום ו' בסיוון, ואילו
חג השבועות חל ביום החמישים לספירת העומר ואין לו תאריך קבוע
במקרא. ממילא, תלוי הדבר במילוי החודשים ניסן ואייר. בלוח השנה
הקבוע שלנו, יחול תמיד היום החמישים לספירה בו' בסיוון. אך, כאשר
נשוב לקרש את החודש על-פי מולד הלבנה (במהרה בימינו), ייתכן ויום
זה יחול גם בה' בסיוון או בו' בו.
על כן, מחפש ה"שפת אמת" את הקשר המהותי למכנה זה. מדוע לא
קבעה התורה את יום החג הזה ביום מתן-תורה? ומדוע אנו "הפכנו" אותו
לכזה? מצוי כאן תהליך דו-כיווני של אהבה עצומה, בין הרוד לרעייתו.

מקבלים או נותנים

הקדוש ברוך הוא, מצידו, מתקרב אלינו, ואנו מצידנו מתקרבים
אליו. דבר זה בא לידי ביטוי בקרבן הייחודי ליום זה, קרבן שתי הלחם,
מנחת ביכורים מן החיטים החדשות שגדלו בשנה זו. השניות שבקרבן
זה מתפרשת על-ידי השפת אמת כמבטאת את התהליך הדו-כיווני, את
הירידה שלו אלינו ואת העלייה שלנו אליו (עיי' שפת אמת ויקרא אמור תרמ"ח
ד"ה 'בפרשת').
הקדוש ברוך הוא מצידו מכנה את היום הזה "יום הביכורים", על שם
המתנה שאנו נותנים לו; אנו מכנים את היום הזה "מתן תורתנו", על שם
המתנה שהוא נתן לנו.
לכן, צריך היה הבורא "להתעלם" כביכול מן הקשר בין יום זה למתן-
תורה. עד כדי כך, שהוא באמת לא נקבע בהכרח דווקא ביום זה. ואנו,
בקביעת הלוח לימי גלותנו, "ראגנו" כביכול לחבר זאת, לציין חג בימי
מתן תורתנו, לבטא את שמחתנו על המתנה הטובה שקיבלנו מבורא עולם,
להוסיף משלנו על היום הזה; לא להסתפק במה שהתורה הגדירה לנו

רקב קרוב אליך מספר פרסומות מצומצם עם מיקוד חזק יותר
לפרסום שלך. פרסום בעמודים מרכזיים, במיקומים אסטרטגיים ובמגוון דרכים.

רקב-קרוב אליך אביתר בנאי | שולי רנד | אהרן רזאל
הרב עדין אבן ישראל (שטיינלץ) | הרב יהושע שפירא

רקב קרוב אליך חיבור אמיתי ולא מאולץ של כל הזרמים
והמינים עם מגוון מיוחד של מדורים.

קרוב אליך אינו מכיל חדשות ורכילויות ולכן נכנס לכולם הביתה.

ו...רק קרוב אליך פוסק בעבודת ה' ברוח חסידית!

להצעת מחיר במיוחד בשבילכם:

שלחו SMS לאהרן: 052-4061065
או שלחו מייל: pirsum@qarov.org

נחשפים למודעה שלך

'קרוב אליך' עכשיו קרוב ליותר קוראים!

בכל השפות שיש

הרב שבתי סלביצקי
שליח חב"ד באנטוורפן

הנהג מאחור התקדם עד שנתקע בכוונה בפגוש, והתחיל לדחוף את הרכב של הגיבור שלנו, שלא איבד את שלוותו. להפך « ר' זושא לא רצה להיות אברהם אבינו, מתי גם אנחנו נפסיק לרצות להיות מישהו אחר? » לא במקרה אנחנו חיים בדור הסמארטפונים שמסוגלים להרוס חיים של משפחות שלמות, מכיוון שרק אנחנו יכולים לעמוד בנסיונות של הדור שלנו ולגלות אלוקות במקום ובזמן שלנו

התולדות

כתוב בתורה שבמעמד הר סיני נשמע "קול גדול ולא יסף". הפשט הוא שהקול החזק הזה נשמע ולא הפסיק, אבל המדרש מביא כמה פירושים, ואחד מהם שהקול התחלק לשבעה קולות ולשבעים שפות. לאור הכלל שה' לא עושה נס לחינם, שואל האלשיך הקדוש בשביל מה היה צריך את הנס הזה? לעם ישראל הייתה שפה אחת שנשמרה מכל משמר לאורך כל שנות גלות מצרים, אז מי צריך שבעים שפות?

התורה היא נצחית. נצחית בכל המקומות, בכל הזמנים ולכל היהודים. העשן המזכר בהר סיני, "והר סיני עשן כולו", מוסבר בתור ראשית יבוא: עשן זה עולם, שנה, נפש. במתן תורה החדיר ה' שלכל פרט מהעולם, השנה והנפש תהיה שליחות ומטרה. כמו שלכל אדם יש את השליחות שלו, גם לכל מקום ולכל זמן יש שליחות.

התכלית של התורה היא להחדיר אלוקות בכל פרט בעולם. לגלות את האלוקות שמסתתרת בכל אדם, בכל זמן ובכל מקום. כל אדם הוא יוצא דופן בבריאה. אין שני אנשים שפניהם זהות, וודאי שאין שני אנשים עם אותן מדות, הרגשות, מעלות וחסרונות. אין, לא היה ולא יהיה אף יהודי בדיוק כמותו. ולכן כל אחד אמור לגלות אלוקות וקדושה מיוחדים בעולם, ואף אחד אחר לא יכול לעשות את העבודה הזו. זוהי השליחות המיוחדת שלך. לגלות אלוקות בעולם שלך.

אל תאמר "יש כליך הרבה אנשים בעולם, מה זה משנה מה אני עושה". את התפילין שלך, השבת שלך, כמו שאתה עושה - אף אחד לא יכול לעשות.

מספרים שפעם ר' זושא אמר לקדוש ברוך הוא: "ריבוננו של עולם, אם תשאל אותי אם אני רוצה להתחלף עם אברהם אבינו - שאני אהיה אברהם ואברהם יהיה זושא, לא אסכים. מכיוון שבסופו של דבר, לריבוננו של עולם לא יהיה מזה רווח. עדיין יש בעולם זושא אחד ואברהם אבינו אחד."

זה עמוק מאד. ר' זושא הצדיק לא חשב מה ייצא לי מזה, אלא מה ייצא לקדוש ברוך הוא מזה. ר' זושא לא ביקש מה' שיהיו בעולם שני אברהם אבינו ושגם הוא יהיה כמו אברהם אבינו, מכיוון שהוא ידע שה' לא צריך בעולם שני אברהמים. כל אחד בא לגלות אלוקות בצבע ובצליל מיוחד שלא היה ולא יהיה לעולם.

אם תפגוש ברחוב מישהו שנראה בדיוק כמותך, מחווה תנועות כמותך, וכדיוק ברגע שתשאל אותו מה נשמע הוא ישאל בדיוק כמותך, וגם יענה באותן מילים שלך... נרגיש לא נעים, נרגיש מיותרים.

זהו הפירוש של "קול גדול ולא יסף". הקול של עשרת הדיברות הוא גדול ואינסופי, והוא מגיע וחודר לאין סוף לבבות, לאין

סוף רגשות ולאין סוף אתגרים. כל אחד מגלה את האלוקות והקדושה בעולם הפרטי שלו. בשפה שלו, בעולם המיוחד ובכוחות והחושים שיש רק לו.

יש בתורה שישים ריבוא אותיות כנגד שישים ריבוא ראשי נשמות ישראל. לכאורה כל התורה שייכת לכל יהודי, אלא שלכל אחד מאתנו יש חלל מסוים ששם הוא צריך לגלות את הקדוש ברוך הוא. לגלות את ה' באתגרים המיוחדים שיש רק לו ואין לאף אחד בעולם, ולשם כך הוא זקוק לאות המיוחדת שלו בתורה.

כמו שכל אדם שונה ומיוחד, כך גם כל זמן, כל דור וכל מקום הם מיוחדים. לכל דור יש ניסיונות משלו. פעם התוועד הרב יצחק קוגן, שבא מרוסיה, עם ר' מנדל פוטערפס. אמר לו ר' מנדל: "אתה חושב שברוסיה הייתה לך מסירות-נפש, כי לכל מצווה היה מחיר - תפילין היו שוות שנתיים בסיביר, ולימוד ילדים תורה היה שווה עשר שנים. דע לך שהניסיון של אמריקה קשה יותר. ברוסיה הרגשת שהם רוצים לעקור את התורה, אבל באמריקה אתה לא תרגיש כך, אדרבה - נותנים לך הכל על מגש של כסף, אך רוצים להטביע אותך בתוך ים של תאוות וגשמיות ולעקור ממך את התורה." ברוסיה של פעם היה גילוי אלוקות בצורה אחת והיום באמריקה זה גילוי אלוקות אחר. ובוזה מתגלה ה"לא יסף", שהתורה והאלוקות יכולות להתגלות בכל האנשים, בכל המקומות ובכל הזמנים.

כיום כולנו חושבים ומדברים איך להתמודד עם הבעיות הגדולות שהטכנולוגיה גורמת. האיפונים והסמארטפונים למיניהם יכולים חס וחלילה לגרום לילדים ולמשפחות מפלה גדולה. ילדים ומשפחות שלמות יכולים חס ושלוש לאבד את החיים שלהם.

הייתי פעם בהתוועדות במנצ'סטר, אנגליה. אחרי קצת "לחיים" אמרתי לבחורי הישיבה: "כמה אני מקנא בכם! אתם יכולים להתפלל, ללמוד, בלי עול של פרנסה וכלי משפחה. אם הייתי יכול להתחלף אתכם, לא הייתי חושב פעמיים". ישב לידי הרב וולברג ושאלתי אותו: "גם אתה היית מוכן להתחלף?". אחרי כמה דקות של מחשבה הוא אומר: "לא, אני לא רוצה להתמודד עם הניסיונות שלהם!"

מאידך, כיום נועדנו לגלות שגם עם האיפון והאיפור ועם כל ה"האיי" למיניהם אפשר לגלות אלוקות בעולם, וגילוי כזה לא היה מעולם. אדרבה, אם לא היו בעולם, הניסיונות והאתגרים הללו לא היינו נולדים. **הניצוץ האלוקי שמחייב אותנו והוא סיבת קיומנו כאן נמצא באתגרים הללו.** ה' ברא את המכשירים האלה כדי שליהודים תהיה בחירה חופשית האם להשתמש בהם או לא. אם לא נעשה את זה, כל ההווה שלנו תהיה סתם.

באמריקה יש מסעדות מיוחדות שאפשר

להזמין בהן אוכל בטלפון, להגיע עם הרכב לדלפק והם מוציאים את המנות אליך, על מגש, ישר לתוך המכונית. יום אחד הגיע מישהו לקבל את האוכל שהזמין, הוא פתח את החלון והתכוון לשלם לקופאית. הוא התחיל לחפש בכיסים. הנהג שמאחוריו התעצבן, צפר שוב ושוב, ומשלא נענה, התחיל לצעוק ולנסוע קדימה עד שדחף את המכונית העומדת לפניו!

הנהג שילם את ההזמנה שלו והגיש עוד עשרה דולרים. "זה תשלום על ההזמנה של הנהג שמאחוריי", אמר לקופאית.

הקופאית לא הבינה: "השתגעתי? הוא דוחף אותך ואתה משלם עבורו?". הנהג ענה: "כן, אני רואה שהוא עצבני, בטח היה לו יום קשה. אז אם אני יכול לגרום לו להרגיש קצת יותר טוב, למה לא?".

הקופאית הביטה בהזמנה של הנהג השני ואמרה, "מצטערת, הוא הזמין אוכל לחמישה אנשים... הכסף שנתת לי לא יספיק לזה". הנהג פתח את הארנק, שלף כרטיס אשראי ושילם! ואז קרה דבר מדהים: הוא המשיך לנסוע ואפילו לא הסתכל אחורה לראות מיהו הנהג שעמד מאחוריו!

סוף-סוף הגיע תורו של הנהג העצבני. הוא הוציא כסף, והקופאית אומרת לו: "לא צריך, הנהג שלפניך כבר שילם". הנהג היה בהלם, מה? מי? והקופאית סיפרה לו "הוא חשב שהיה לך יום קשה, ורצה לעשות לך קצת טוב". הנהג העצבני כלי-כך התרגש, ואמר לקופאית: "את יודעת מה, גם אני רוצה לעשות משהו טוב. אני רוצה לשלם עבור הנהג שמאחוריי". הגיע תור הנהג הבא, וגם הוא מוציא כסף לשלם, והקופאית אומרת לו "הנהג הקודם שילם בשבילך" ומספרת לו את כל מה שקרה. גם הוא מתרגש מאד ומשלם עבור הנהג שאחוריו. וכך, כל אותו היום, הסיפור חוזר על עצמו - כל אחד שילם בשביל השני.

הכל התחיל כאשר הנהג הראשון לא כעס, הבין את השני ורצה לעשות טוב לשני. הוא גילה את האלוקות שבו, שלט על הכעס שלו ופורר אותו לפירורים. **אבל מה שנפלא כאן הוא שכשאתה מגלה אלוקות, מצווה גוררת מצווה, זה גורר אנשים אחרים.**

אנחנו צריכים לחשוב מצד אחד לגלות את השפה, התכונות והמידות המיוחדות שלנו. ולדעת לחשוב איך אני גם פותח את הדלת לקרב ולהביא לאלוקות מישהו אחר. למרות שהצבע והצליל שלו אולי קצת שונים משלי, אף-על-פי-כן אני רוצה אותו. להזמין אותו לשבת, להביא לו ספר, גם אם אני מתבייש, גם אם אני חושש מה הוא יחשוב עלי - אף-על-פי-כן אני עושה את זה. "קול גדול ולא יסף" - קול ה' שאין לו סוף, ואנו משמיעים אותו בכל השפות שיש.

לחיים לחיים!

שו"ת הרב יהושע שפירא ראש ישיבת רמת גן

אם התורה כליך אלוקית, איך זה שיש כליך הרבה מחלוקות?

שתי תשובות נתנו ישראל לשאלתו של הקדוש ברוך הוא אם הם חפצים לקבל תורה, שתייהן עמוקות מאוד והן תומצתו למילים: "נעשה - ונשמע".

"נעשה" מבטא את הביטול שלנו בפני אלוקים ויעודה של התורה, ואנו כמי שאין בו דעת או יכולת חשיבה, פשוט פועלים כפי שהוא צווה. בהשוואה לעומק האלוקי שבתורה, שום דעת אנושית אינה שוקלת מאומה.

"נשמע" מבטאת את הקבלה בכלי התבונה האנושיים ובגדרי השכל שלנו. מעלתנו הגדולה אינה רק בשייכות לשני העולמות, אלא גם בהקדמת ה"נעשה" ל"נשמע". ובכל זאת, ה"נעשה" שמחבר אותנו לאלוקיות שבתורה, דוקא הוא נמשך לתוך הכלים השכליים שלנו, אשר שייכים לעולם הריבוי, הגיוון, השוני והמחלוקת.

בתוך הריבוי שוכנת האחדות האלוקית, ועל כך אומרים חז"ל: "אלו ואלו דברי אלוקים חיים".

למה יש לנו דמיון אם הוא כליך מסיח את הדעת מהמציאות?

מילא הדמיון, אך מה תאמר על יצר הרע? את הדמיון אפשר לקחת לכאן ולכאן, אך יצר הרע רוצה ממש רע.

האדם נברא בעולם הזה באופן שיאפשר לו בחירה. המציאות שמולו שקולה, אם יטה אותה לטוב יתעלה הוא ועימו המציאות כולה, ואם חס וחלילה להיפך, המציאות כולה תרד עימו. אפילו את היצר הרע אנו מצווים לגייס אל הקדושה כפי שדרשו חז"ל "בכל לבבך - בשני יצריך".

הדמיון אמנם עלול להפיל אותנו לעולם תלוש ושפל אך אין זה עיקר ייעודו. במהותו הוא חלק עליון שבאדם, שמאפשר לנו לקלוט עניינים פנימיים, עליונים ונשגבים, עד שהנבואה כולה עומדת על הדמיון, ככתוב: "ויבד הנביאים אדמה" (הושע י"ב).

מהו חלק הנשים בלימוד התורה?

על הגברים מוטל הלימוד בכל חלקי התורה, למעשה ושלא למעשה כולל דברים שלא היו ולא יהיו, עליהם נאמר "דרוש וקבל שכר".

אך תלמוד שמביא לידי מעשה, כגון ההלכות הנצרכות להתנהגות היומיומית, ועוד יותר מכך, לימוד שמפתח את האמונה ואת עבודת ה', את האהבה, היראה והדבקות - מוטל על הנשים גם כן, מפני שאת ידיעת התורה לצורך קיומה צריכה גם האישה לדעת, שאם לא כן איך תקיים מצוות ותפתח בליבה אהבה ויראה?

לגבי לימוד בחלקים שאינם למעשה, נחלקו הדעות; נזכיר כאן את דעת הרבי מליובאוויטש, שהדריך ללמוד עם הבנות את כל אשר יחפצו בכל מרחבי תורתנו הקדושה.

ע"פ שאלה בענין ה' 054-4530951

מראה בית המקדש הראשון נחשף לראשונה!

korenpub.com 02-6330530

להשיג בחנויות ספרי הקודש המובחרות וברשתות סטימצקי צומת ספרים

כנס מתעניינים בכרמי גת

הזדמנות אחרונה לפני סגירת המכרז!

Carmel Gat קהילת כרמי-גת המתחם הדתי-לאומי בכרמי גת

בואו לכנס המתעניינים הגדול של חברת באמונה, המקימה עבורכם את הקהילה הדתית בכרמי גת.

הכנס יתקיים ביום רביעי, 27/05/15 בשעה 19:00 באשכול הפיס רחוב אהוד בן גרא 9 קרית גת.

